

Alegria Julià

L'Àlex vivia amb la seva família:

el pare, la mare, l'àvia i la seva germana petita,
en una casa blanca i lluminosa, a prop del mar.

Des de casa veien la platja dels pescadors,
plena de barques i **xarxes**.

El pare era pescador, com ho havia estat l'avi
fins que es va morir.

Molts divendres a la tarda, després de sortir de classe,
l'Àlex baixava a la platja,

a esperar que arribessin les barques.

En una hi anaven el pare i l'oncle Jan.

En arribar, havien de descarregar el peix,
classificar-lo, posar-lo en caixes i portar-lo a vendre.

Per això l'Àlex anava a ajudar-los.

Un dia va veure una noia asseguda en una roca,
de cara al mar. Estava sola.

Xarxa: teixit molt resistent amb forats que serveix per pescar.

Una llarga cabellera, negra i brillant, li cobria el cos.
 A l'Àlex li va semblar molt bonica.
 Estava convençut que no l'havia vist mai abans.
 Segur que no era del poble. Llavors s'hi va anar apropant.
 La noia se'n va adonar i es va girar.
 Per un moment, les seves mirades es van creuar.
 Tenia uns ulls preciosos, color aigua de mar.
 «Què hi fa, allà?», es preguntava l'Àlex.

Aleshores va sentir que el cridaven.
 Contemplant aquella noia, no havia vist
 que el pare i l'oncle havien arribat feia estona
 i ja havien començat a descarregar el peix.
 Quan l'Àlex va acabar la feina va tornar a la roca,
 però la noia ja no hi era.

L'endemà va fer un gran temporal.
 El mar estava molt agitat,
 i unes onades gegants petaven contra les roques;
 plovia molt, queien llamps i ressonaven els trons.
 «Sort que és dissabte i no cal sortir de casa», va pensar l'Àlex.

Quan la tempesta va **amainar**, l'Àlex i el seu pare van baixar
 a la platja per comprovar que la barca seguia ben lligada,
 tal com l'havien deixat la nit anterior.

Amainar: perdre força.

I allà a la platja, estirada a la sorra,
 van veure una noia que semblava desmaiada.
 Tenia un gran blau al front.
 Al seu costat hi havia un tronc d'arbre.
 Tot feia suposar que havia rebut un cop al cap
 que li havia fet perdre els sentits.

Una llarga cabellera negra mig tapava la seva nuesa.
 L'Àlex la va reconèixer de seguida:
 era la noia que el dia abans seia a la roca davant del mar.

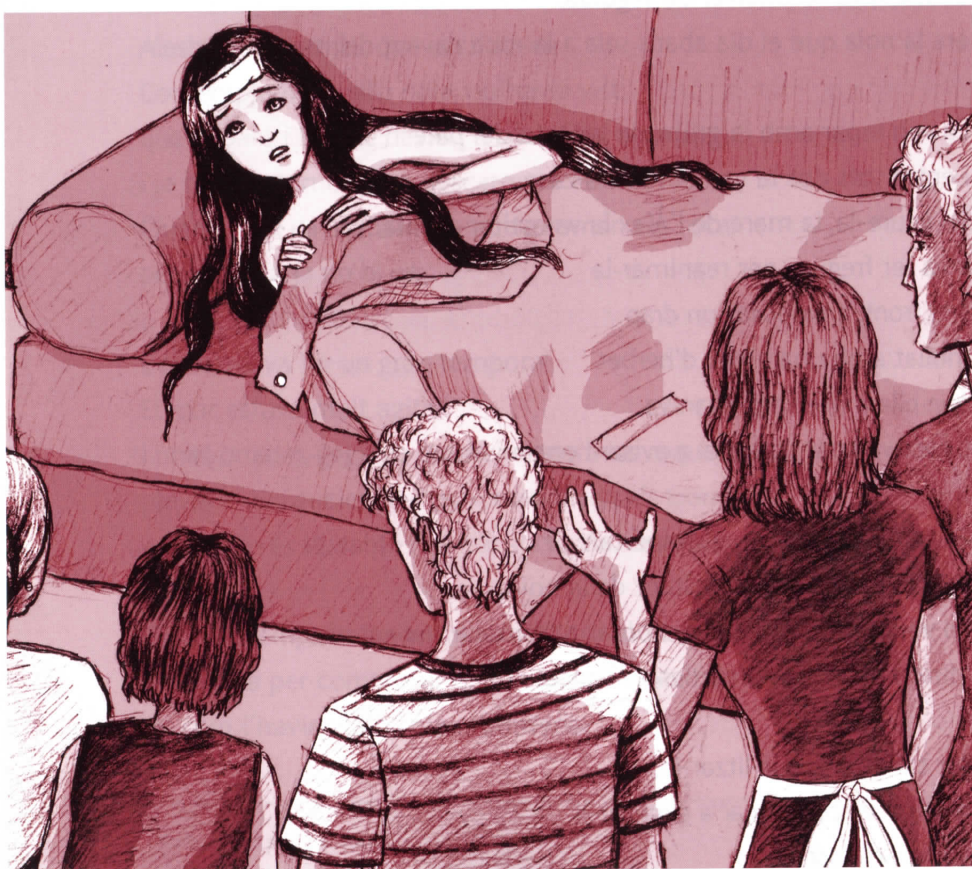
La van tapar amb la gruixuda jaqueta del pare
 i entre tots dos la van dur fins a casa.
 En veure-la, la mare de l'Àlex la va estirar al sofà,
 li va fer fregues per reanimar-la
 i, al front, li va posar un drap
 mullat amb una aigua d'herbes
 que ella mateixa preparava.
 L'Àlex va anar corrents a avisar l'oncle i el seu cosí.

Quan finalment es va despertar,
 tota la família era al voltant de la noia.
 En veure tanta gent, es va posar a tremolar, espantada.
 Mirava a tothom amb desconfiança.

Per tal de tranquil·litzar-la,
 la mare va començar a explicar-li
 qui era cadascú.

—No tinguis por —li deia—,
que estàs entre amics:
jo em dic Marta i aquest és en Pep, el meu marit,
i la Mercè, la meva mare.
L'Àlex i la Sira són els nostres dos fills.
En Jan és germà del meu marit, i l'Hèctor, el seu fill.

La noia callava.

—Potser no ens entén —va dir l'Àlex—.
Deu ser d'un altre país, deu parlar un altre idioma...

Aleshores, la noia va veure l'Àlex i el va reconèixer.
Se'l va mirar d'una manera especial,
com si li demanés que l'ajudés a sortir d'allà.

—Em sembla que és millor
que se'n vagi a dormir i que descansi —va dir l'Àlex,
fent-li entendre que la comprenia—.
Demà estarà més tranquil·la, i potser podrà parlar.

A tots els va semblar una bona idea.
Van decidir que es quedaria a casa
fins que sabessin qui era, d'on venia
i qui se'n podia fer càrrec.

La van acompanyar fins a l'habitació
que la mare li havia preparat
i li van deixar roba per dormir.
L'Àlex li va dir bona nit i li va acariciar la galta.
Ella li va prémer la mà i se'l va mirar amb tendresa.

L'Àlex es va adormir feliç de tenir aquella noia a casa.
Pensava que l'endemà sortiria a passejar amb ella,
la presentaria als seus amics,
anirien junts a esperar les barques...
Però l'endemà la noia ja no hi era.

Havia fugit durant la nit.
Ell la va buscar pel poble, per la platja...
però ningú no l'havia vist.

Pocs dies després, un vespre
que l'Àlex estava esperant les barques dels pescadors,
la va tornar a veure.
La noia era allà, asseguda a la roca, com l'altra vegada.
Semblava que l'estigués esperant.
Quan el va veure li va somriure, però la seva mirada era trista.
Després es va posar dreta dalt de la roca i es va tirar al mar.

L'Àlex va córrer fins a la roca
i va veure com s'allunyava nedant.
Quan s'hi va fixar millor, va veure que les cames
se li havien convertit en una esplèndida cua platejada.
Era una sirena.
Ella es va girar per mirar-lo un darrer cop,
i va desaparèixer cap a les profunditats del mar.

